

Arrest

nr. 28 346 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 februari 2009, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 27 februari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid, beiden aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in 1960 te zijn geboren te Nador en van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Aan verzoeker wordt op 17 november 1994 een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde betekend. Op 28 december 1994 wordt verzoeker gerepatriëerd.

Op 28 november 2001 dient verzoeker in België een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 25 april 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, en op 13 mei 2002 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 25 april 2002 van de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 30 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag en op 17 maart 2009 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 27 februari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd worden:

Eerste bestreden beslissing:

“(…)

*in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1991 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene op 28.12.1994 gerepatrieerd werd naar zijn land van herkomst. Aldus diende hij te weten dat hij, voor een verblijf van lange duur in België, met een visum lang verblijf naar hier diende te komen. Betrokkene heeft aldus nagelaten de nodige documenten aan te vragen via de geijkte procedure, namelijk de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst

Verder werd hij op 13.05.2002 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter hij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel. Sedertdien verblijft hij doelbewust in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980.

Een tijdelijke scheiding met familie verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Verder stelt betrokkene dat hij gehoord heeft dat in de toekomst mensen welke al gewerkt hebben in België en welke een belofte tot aanwerving bezitten geregulariseerd zullen worden. Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen dient er opgemerkt te worden dat wij geen nieuwe instructies hebben ontvangen. In afwachting van een eventuele circulaire gelden de huidige regels onverkort.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)

Tweede bestreden beslissing:

“(…)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)"

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Inzoverre verzoeker ook het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 27 februari 2009 van de minister van Migratie- en asielbeleid aanvecht, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 13 mei 2002. Verzoeker diende geen beroep in tegen dit bevel zodat het definitief is geworden. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2002 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis werd gebracht op 17 maart 2009 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

De vordering is onontvankelijk voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, hem ter kennis gebracht op 17 maart 2009.

4. Onderzoek van het beroep

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

« 1. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen

Dat de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd. Dat bijgevolg de Minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied. Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid. Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,I, 166.) Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet; Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister van Migratie- en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Migratie- en asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden. »

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde, uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot verblijf, aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker nog verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de *“onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991”* aan.

Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering zoals gegeven in de beslissing tot onontvankelijkheid, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Vooreerst stelt verzoeker dat het niet volstaat te stellen dat de elementen door verzoeker aangehaald, geen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Daarnaast wijst verzoeker naar de motivering dat een tijdelijke scheiding met zijn familie, verzoeker niet verhindert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Verzoeker stelt dat dit een schending is van artikel 8 van het EVRM, gezien zijn broer en zus in legaal verblijf in België wonen. Verzoeker heeft een hechte familiale band met hen ontwikkeld gezien hij reeds sinds 1991 in België verblijft, zodat het inhumain zou zijn van hem te verlangen zonder zijn familie terug te keren teneinde zijn aanvraag in te dienen. Het is voor verzoeker niet mogelijk een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Marokko zonder zijn familie in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet enkel de schending van de motiveringsplicht aanvoert, doch ook de schending van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker stelt dat hij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing zonder meer, stelt de Raad vast dat het feit het niet eens te zijn met de motieven, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet kan volstaan met het argument dat de elementen door verzoeker aangehaald, geen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker zich vergist. Verweerder beperkt zich niet tot deze bewering, doch stelt eerstens als algemene conclusie dat *“de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”* en vervolgt met de door verzoeker bij zijn aanvraag ingeroepen argumenten een voor een te bespreken en te motiveren waarom deze niet

worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder beperkt zich dus niet tot een algemene stelling doch motiveert omstandig omtrent elk van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat verweerder niet op redelijke wijze tot de conclusie zou zijn gekomen dat er in zijn hoofdte geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat de bestreden beslissing dit artikel schendt waar gemotiveerd wordt dat een tijdelijke scheiding met zijn familie hem niet verhindert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, daar hij nog een broer en zus in België heeft met wie hij een hechte familieband heeft.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beperkte verzoeker zich tot de stelling dat zijn broer en zus legaal in België verblijven. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker er nog aan toe dat hij gelet op zijn lang verblijf in België hij de tijd heeft gehad om hechte familiale banden met zijn familie in België te ontwikkelen. Verzoeker geeft echter geen nadere uitleg over het begrip “gezin” dat hij zou vormen met zijn broer en zus. Hij brengt geen enkel bewijs bij dat aantoont dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003). Tot slot wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofdte van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU